

тахъ отъ леглото му и отидохъ въ стаята си. Но спокойствие не намѣрихъ и тукъ. Той е постоянно предъ очитѣ ми, гърчащъ се въ предсмъртна агония и молящъ за животъ. А дали ще бже живъ до утре?

2 Мартъ.

№ 6 отъ стая 16 е добре. Огницата е спаднала. Той е станалъ отъ леглото си и помага на самарянката Мими. Той навива бинтове, а тя смѣня превръзката на лежащия до него раненъ. Лицето му е като на восъчна фигура, само очитѣ му блѣщатъ. Той още еднажъ се отърва отъ костеливитѣ ржце на смъртъта. Богъ се е смилилъ надъ него.

Уморена съмъ. Ще се затворя въ стаята си, поне два часа да поспя. Цѣла нощъ бодърствувахъ. Винаги, когато съмъ дежурна има много работа. Или пъкъ сама си я създавамъ. . .

3 Мартъ.

Почнаха да пристигатъ нови болни. Всички легла сж изпълнени, дори трѣбва да поставяме нови. За менъ и за лѣкаритѣ нѣма почивка. Денонощно бдение, което изпълня душитѣ ни съ мжка. За да се набавятъ легла ще трѣбва да изписваме още не оздравѣли болни. Комисия ще ги преглежда и ще имъ даде по месецъ отпускъ, и тѣ ще го прекаратъ по домоветѣ си, за да влошатъ здравето си още повече. Какво ще ядатъ тамъ? Съ какво сили ще възстановятъ? Изписвамъ 32-ма, които се нуждаятъ най-малко отъ още едно месечно гледане въ болницата, при особени грижи и режимъ, а сега тѣ ще излѣзатъ и едва ли десетина души отъ тѣхъ ще оцѣлѣятъ. . .

7 Мартъ.

Главата ми ще се прѣсне. Имаме осемъ смъртника. Пролѣтъта ги покоси. Какво ли е виновна пролѣтъта за тѣхната смъртъ? Ако не бѣха прекарали зимата въ влажнитѣ окопи, не бѣха изстивали и измръзвали, недояли, недоспали, тежки походи подъ проливенъ дъждъ, ужаси